

Arrest

nr. 142 624 van 1 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 8 april 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 5 maart 2014, houdende enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en anderzijds de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat F. ALDELHOF loco advocaat B. SOENEN en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn en op 30 september 2010 het Rijk te zijn binnengekomen. Op 26 januari 2011 vroeg zij de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling aan.

Op 30 maart 2011 weigerde de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekende partij.

De eerste verzoekende partij diende op 29 april 2011 en op 2 mei 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) tegen de voormelde weigeringsbeslissing van de adjunct-commissaris. In het arrest nr. X van 3 oktober 2011 stelde de Raad de afstand van geding vast, terwijl in het arrest nr. X van 3 oktober 2011 de bestreden beslissing werd vernietigd en de zaak terug werd gestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De tweede verzoekende partij verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn en op 8 juni 2011 het Rijk te zijn binnengekomen. Op diezelfde datum vroeg zij de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling aan.

Op 7 maart 2012 weigerde de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de tweede verzoekende partij.

Op 4 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ten aanzien van de tweede verzoekende partij, een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De tweede verzoekende partij diende op 7 april 2012 een beroep in bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de adjunct-commissaris. Bij arrest nr. X van 11 juli 2012 weigerde de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de tweede verzoekende partij.

Op 31 juli 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de tweede verzoekende partij een nieuwe beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 30 oktober 2012 weigerde de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekende partij.

Op 19 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste verzoekende partij tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De eerste verzoekende partij diende op 20 november 2012 een beroep in bij de Raad tegen de voormelde weigeringsbeslissing van de adjunct-commissaris. Bij arrest nr. X van 22 mei 2013 weigerde de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekende partij.

Op 11 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste verzoekende partij een nieuwe beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 19 augustus 2013 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in.

Op 10 oktober 2013 nam de commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag van de verzoekende partijen.

Op 17 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nogmaals een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De verzoekende partijen dienden op 15 november 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen voormeld bevel. Op 22 december 2014 heeft de Raad bij arrest nr. X het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 17 oktober 2013 vernietigd.

Op 13 november 2013 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 5 maart 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag van de verzoekende partijen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.11.2013 met aanvulling op 10.01.2014 werd ingediend door :

M., R. (...)

+ echtgenote

G., R.D. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De eerste asielaanvraag van Mr. M. werd afgesloten op 27.05.2013 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 10.10.2013 afgesloten met een beslissing niet in overwegingname door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De eerste asielaanvraag van Mevr. G. werd afgesloten op 13.07.2012 met een bevestigende beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 10.10.2013 met een beslissing niet in overwegingname door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk 2 jaar en 4 maanden voor de eerste procedure van Mr. M., 2 maanden voor de tweede asielpcedure van Mr. M.; en 1 jaar en 1 maand voor de eerste procedure van Mevr. G. en 2 maanden voor de tweede procedure voor Mevr. G. - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij gehuwd zijn en dat zij elkaar niet kunnen vervoegen in beide landen omdat zij maar over hun eigen nationaliteit beschikken en zich niet naar de Belgische diplomatieke post kunnen begeven van het land waarvan ze de nationaliteit niet beschikken. Een aanvraag via een diplomatieke post te Tunesië of Kazachstan betekent dan dat beiden gescheiden dienen te worden van elkaar. Betrokkenen tonen echter niet aan dat zij enkel over hun eigen nationaliteit beschikken. Ook tonen zij niet aan dat zij niet kunnen verblijven in het land waarvan zij de nationaliteit niet hebben. Het is echter aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij niet in Kazachstan of Tunesië geen gezinsleven kunnen vormen.

Het feit dat betrokkenen niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikken voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen dit niet aantonen. Bovendien worden betrokkenen niet gevraagd naar een derde land te gaan. Wel dienen betrokkenen ofwel naar Tunesië ofwel naar Kazachstan te gaan. Zij tonen echter niet aan dat zij daar geen verblijf kunnen krijgen. Het is aan betrokkenen hun beweringen te staven met bewijsstukken.

Wat betreft het argument dat de familie van mevrouw G. niet akkoord is met het huwelijk en dat zij bij een terugkeer naar Kazachstan vreest voor represailles, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont dit immers niet aan. Noch toont zij aan dat zij niet ergens anders in Kazachstan kan verblijven dan bij haar familie. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat immers niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat een terugkeer onmenselijk zou zijn en niet in verhouding met het doel dat men wil bereiken, kan niet aanvaard worden aangezien betrokkenen dit niet aantonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De overige elementen (betrokkenen halen aan ingeburgerd te zijn, vermelden dat zij de verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie en inburgering gevolgd hebben, dat zij Nederlands spreken, dat zij taallessen hebben gevolgd; betrokkenen leggen getuigenverklaringen voor, alsook een bewijs dat zij zich als vrijwilliger inzetten, een attest van inburgering, een attest van maatschappelijke oriëntatie, attesten Nederlandse les) behoren tot de grondigheid en worden in deze fase niet behandeld.”

Op 5 maart 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissingen houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van de eerste en tweede verzoekende partij.

Dit zijn thans respectievelijk de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er op dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS

30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen vragen in hun verzoekschrift om de beslissing van 5 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen evenals de beslissingen houdende het inreisverbod van dezelfde datum. Zij geven in hun verzoekschrift echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekende partijen getroffen inreisverboden op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvragers. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partijen geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partijen maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partijen in het kader van hun aanvraag niet hebben aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die hen verhinderen om hun aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst of het land waar zij gerechtigd zijn te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partijen.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van de aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverboden in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De opgelegde inreisverboden van hun kant zijn gestoeld op het feit dat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hen eerder werden afgeleverd en vindt juridische grondslag in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De advocaat van de verzoekende partijen laat na ter terechtzitting, nadat op de exceptie bij gebrek aan samenhang opgeworpen door de verwerende partij in haar verweernota werd gewezen, de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de inreisverboden aan te tonen. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partijen met betrekking tot de samenhang dat het inreisverbod is gesteund op een bevel om het grondgebied te verlaten dat recent door de Raad werd vernietigd. Zulks toont op geen enkele wijze de samenhang tussen de twee bestreden beslissingen aan, doch duidt eerder op een samenhang tussen het inreisverbod en het vernietigde bevel. Dit bevel maakt echter niet het voorwerp uit van huidig beroep.

Het blijkt derhalve en het wordt niet betwist dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de bestreden beslissingen houdende het inreisverbod anderzijds een verschillende juridische grondslag

hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag werden genomen doet geen afbreuk aan het feit dat de voornoemde bestreden beslissingen op een onderscheiden rechtsgrond genomen zijn en dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, zoals supra aangegeven, geen gevolgen heeft voor de wettigheid van de overige bestreden beslissingen en vice versa. Het enkele feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag genomen werden, toont onvoldoende de samenhang tussen de verschillende beslissingen aan. Er dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partijen werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de overige bestreden beslissingen.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen. Er is dan ook geen sprake van een voldoende samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard enerzijds en de bestreden beslissingen houdende de inreisverboden anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep niet ontvankelijk verklaard worden voor zowel de eerste bestreden beslissing van 5 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt als voor de tweede en derde bestreden beslissingen, dit zijn de aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverboden van 5 maart 2014.

In deze omstandigheden, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet blijkt in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt ontvankelijk.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het is ingesteld tegen de tweede en derde bestreden beslissing, waarbij aan de verzoekende partijen een inreisverbod wordt opgelegd.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel gericht tegen de eerste beslissing voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, en van artikel 8 van het EVRM.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

“ 4.1.1. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.1.2. De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren. De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

“Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce.”

(Zie arrest Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun verschillende nationaliteit en benadrukt dat zij niet samen naar één van de landen, waarvan zij de nationaliteit bezitten, kunnen terugkeren. De eerste verzoekende partij kan niet naar Kazachstan reizen en geniet aldaar geen verblijfsrecht, de tweede verzoekende partij kan niet naar Tunesië reizen en geniet aldaar geen verblijfsrecht. Daarnaast hebben de verzoekende partijen gewezen op hun duurzame lokale verankering.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien hebben de verzoekende partijen deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

4.1.3.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

- 4.1.3.1.

integratie van de verzoekende partijen

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer X dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

“Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat “daarom” deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen.”

(Zie arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. X dd. 27/11/2012)

Er wordt in de eerste bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (de duurzame lokale verankering, werkbereidheid...) niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doch tot de gegrondheid behoren, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet.

Er is geen sprake van een ware motivering.

Elementen van duurzame lokale verankering zijn inderdaad van belang bij de beoordeling ten gronde van een aanvraag tot machtiging tot verblijf, doch dit neemt niet weg dat diezelfde elementen van duurzame lokale verankering als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden – in casu gelet op zijn familiale situatie – én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

- 4.1.3.2.

evenredigheidsbeginsel - gezinsleven

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun verscheidene landen van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

“Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen”

(Zie arrest van de Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

De verzoekende partijen zijn op datum van 01/09/2012 in België gehuwd.

Zij hebben een waar gezinsleven.

Voor de verzoekende partijen is het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk, om samen naar één van hun beider landen van herkomst te reizen teneinde aldaar samen hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

Van de verzoekende partijen kan evenmin verwacht worden dat zij voor een onbepaalde duur gescheiden dienen te leven, en zodoende voor een onbepaalde duur hun recht op gezinsleven niet kunnen uitoefenen.

Een dergelijke inbreuk in hun recht op gezinsleven is niet proportioneel aan het doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken wenst te bereiken – in casu het naleven van een formaliteit.

De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de schending van het recht op gezinsleven, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

- 4.1.3.3.

prangende humanitaire situatie

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partij is geheel in overeenstemming met één van de situaties beschreven in de regeringsinstructies, meer bepaald punt 2.5.:

“De echtgenoten met een verschillende nationaliteit die afkomst zijn uit land dien hun gezinshereniging niet toelaten, met het gevolg dat ingeval van verwijdering naar hun respectieve landen van herkomst, hun gezinscel zou verbroken worden.”

De situatie van de verzoekende partijen kan aldus gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceert.

De verzoekende partijen mochten verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zouden kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het nondiscriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Zoals reeds aangehaald, de situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden stemt overeen met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de regeringsinstructies.

Daarnaast is het zo dat de feitelijkheden eigen aan het dossier van de verzoekende partijen bewijs leveren van zijn duurzame lokale verankering.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partijen elkaar in België hebben ontmoet. Zij zijn in België gehuwd in september 2012.

Beide verzoekende partijen hebben een langdurig ononderbroken verblijf en hebben bijzondere inspanningen geleverd teneinde zich alhier te integreren.

De verzoekende partijen hebben een waar gezinsleven. Het gezinsleven van de verzoekende partijen, ontstaan en gegroeid in België, toont een duurzame lokale verankering in België aan.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceert.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

- 4.1.3.4. recht op gezinsleven

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, dient ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening gehouden te worden.

De beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met het gezinsleven van de verzoekende partij.

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Er dient in eerste instantie nagegaan te worden of er een familie- en gezinsleven bestaat.

De verzoekende partijen zijn gehuwd op datum van 01/09/2012, wonen samen en vormen een ware gezinscel.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: ‘gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8’. Het moge duidelijk zijn dat de relatie tussen de verzoekende partij geenszins een ‘gewone sociale relatie’ is, doch een ware gezinsrelatie.

De Dienst Vreemdelingenzaken lijkt de relatie tussen de verzoekende partijen foutief te kwalificeren, zodat de beoordeling overeenkomstig artikel 8 E.V.R.M. eveneens tot een foutief resultaat heeft geleid.

Een schending van artikel 8 E.V.R.M. is onafwendbaar indien de verzoekende partijen naar hun verscheidene landen van herkomst dienen terug te keren teneinde aldaar hun respectievelijke aanvragen tot machtiging tot verblijf in te dienen.

Bij inmenging in de uitoefening van het recht op gezinsleven dient lid 2 van artikel 8 E.V.R.M. in overweging te worden genomen. Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu weerhouden worden.

4.1.4.

De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007 , nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van die bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name dat de door de verzoekende partijen aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen die het rechtvaardigen dat zij hun aanvraag tot verblijf in België indienen. Er wordt hierbij gesteld dat de asielpcedures niet onredelijk lang hebben geduurd, en er wordt verder gemotiveerd omtrent de beweerdte onmogelijkheid elders een gezinsleven te leiden, over de overige elementen aangehaald in het kader van artikel 8 van het EVRM, de bewering dat de verzoekende partijen niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikken voor een derde land, de bewering dat de familie van de tweede verzoekende partij niet akkoord is met het huwelijk, de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en over de beweerdte onmenselijkheid van een terugkeer, over de wet van 22 december 1999 en over de elementen van integratie, waarvan gesteld wordt dat die behoren tot de gegrondheidsfase van het onderzoek in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De verzoekende partijen maken wat betreft de eerste bestreden beslissing geen schending aannemelijk van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen geven aan dat zij het niet eens zijn met de beoordeling gemaakt door de verwerende partij. In het verzoekschrift zetten zij verschillende redenen uiteen waarom naar hun mening wel buitengewone omstandigheden werden aangetoond in de zin van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet. Hiermee voeren zij duidelijk de schending van de materiële motiveringsplicht aan in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat zij eveneens geschonden achten.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zoals reeds werd gesteld komt het niet aan de Raad toe om zich in de plaats te stellen van het bestuur wat de beoordeling van de aanvraag betreft. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of ze deze gegevens correct heeft beoordeeld en of ze niet tot een kennelijk onredelijke beslissing is gekomen.

De bestreden beslissing oordeelt dat de verblijfsaanvraag niet ontvankelijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Met betrekking tot de aangehaalde elementen van integratie stelt de bestreden beslissing dat deze tot de gegrondheid behoren en niet in deze fase worden behandeld.

De verzoekende partijen stellen dat daarmee in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom in het voorliggende individuele geval de integratie (duurzame lokale verankering, werkbereidheid, ...) niet als buitengewone omstandigheden kan worden beschouwd, en menen dat de verwerende partij deze elementen slechts heeft opgesomd en niet aan een ware beoordeling heeft onderworpen.

De Raad acht de motivering door de verwerende partij echter niet kennelijk onredelijk, daar de aangehaalde elementen van integratie zoals taalkennis en bewijzen van inburgering inderdaad elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag kunnen rechtvaardigen, maar die niet aantonen waarom het voor de verzoekende partijen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst teneinde daar een aanvraag in te dienen. Zo heeft de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 onder meer het volgende gesteld: *“dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de “buitengewone omstandigheden” in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekken te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekken te*

verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat “buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip “buitengewone omstandigheden”; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:

“Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken.”; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip “buitengewone omstandigheden” nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was “opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen” (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetwijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;”

De Raad wijst er op dat het, gelet op de hierboven aangehaalde rechtspraak van de Raad van State, aan de verzoekende partijen toekwam uiteen te zetten waarom de ingeroepen elementen van integratie in casu wel een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken, wat zij hebben nagelaten. Met hun algemeen betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden beslissing behept zou zijn met een onwettigheid. Verder kan het arrest nr. X van de Raad waar de verzoekende partijen naar verwijzen en waarin wordt gesteld dat een goede integratie en een langdurig verblijf redenen kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, gelet op de hierboven aangehaalde rechtspraak van de Raad van

State niet zonder meer “naar analogie” worden toegepast, zoals de verzoekende partijen voorhouden., Het geciteerde arrest betreft immers de gegrondheidsfase van een aanvraag om machtiging tot verblijf, terwijl de in casu bestreden beslissing een dergelijke aanvraag onontvankelijk verklaart. De verwijzing naar het voormelde arrest waarin geen uitspraak wordt gedaan aangaande het begrip ‘buitengewone omstandigheden’, is niet dienstig.

De verzoekende partijen voeren verder als een buitengewone omstandigheid aan dat zij gehuwd zijn maar een verschillende nationaliteit hebben en daarom niet samen kunnen terugkeren naar een van de landen waarvan zij de nationaliteit hebben. De eerste verzoekende partij kan niet naar Kazachstan reizen en geniet daar geen verblijfsrecht, terwijl de tweede verzoekende partij niet naar Tunesië kan reizen en daar geen verblijfsrecht geniet.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd dat de betrokkenen niet aantonen alleen over hun eigen nationaliteit te beschikken, en evenmin aantonen niet te kunnen verblijven in het land waarvan zij de nationaliteit niet hebben, terwijl het echter aan betrokkenen is om dit aan te tonen. De loutere vermelding hiervan volgens de verwerende partij kan niet om te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Deze beoordeling in de bestreden beslissing komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat in de regel de machtiging tot verblijf door de vreemdeling moet worden aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben de verzoekende partijen zich echter beperkt tot loutere beweringen dat zij omwille van hun verschillende nationaliteit geen mogelijkheid hebben om samen een aanvraag in te dienen bij de respectievelijke ambassades in Tunesië of Kazachstan, en dat zij elkaar niet kunnen vervoegen in beide landen omdat ze beiden maar over de eigen nationaliteit beschikken en zich niet naar de diplomatieke post kunnen begeven van het land waarvan zij niet over de nationaliteit beschikken. De Raad acht het niet onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat de verzoekende partijen met deze loutere beweringen niet hebben aannemelijk gemaakt dat zij niet zouden kunnen verblijven in het land waarvan zij niet over de nationaliteit beschikken, en daar dus geen aanvraag om machtiging tot verblijf zouden kunnen richten tot de Belgische diplomatieke post. Nochtans ligt de bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden duidelijk bij de verzoekende partijen, nu de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel betreft.

Verder stellen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Zij stellen dat de verwerende partij de relatie tussen de verzoekende partijen foutief heeft gekwalificeerd als een gewone sociale relatie, zodat de beoordeling overeenkomstig artikel 8 van het EVRM eveneens tot een foutief resultaat heeft geleid. Bovendien menen zij dat een schending van artikel 8 van het EVRM onafwendbaar is indien de verzoekende partijen naar hun verscheidene landen van oorsprong moeten terugkeren om daar hun respectievelijke aanvragen om machtiging tot verblijf in te dienen. Ten slotte menen zij dat geen enkele rechtvaardigingsgrond uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM voor deze inmenging kan weerhouden worden.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij, waar zij in de bestreden beslissing stelt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, niet doelt op het huwelijk tussen de verzoekende partijen, maar op hun privéleven. Deze beoordeling komt de Raad niet onredelijk over, gelet op de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit inderdaad blijkt dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). De verzoekende partij heeft noch in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, noch in het verzoekschrift aangetoond dat het opgebouwde privéleven in België een dergelijke intensiteit heeft dat een (tijdelijke) onderbreking hiervan als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Met betrekking tot het huwelijk van de verzoekende partijen stelt de bestreden beslissing dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar de machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat tot het recht op een gezinsleven, nu deze verplichting om terug te keren geen breuk van de familiale relaties meebrengt maar slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Bovendien stelt de bestreden beslissing dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond in Kazachstan of Tunesië geen gezinsleven te kunnen vormen.

De Raad kan dan ook niet volgen dat een verkeerde kwalificatie van de huwelijksrelatie van de verzoekende partijen tot een verkeerde beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM zou geleid hebben. Zoals overigens ook blijkt uit de nota van de verwerende partij worden het huwelijk en gezinsleven van de verzoekende partijen niet betwist.

Verder wijst de Raad erop dat volgens het EHRM, indien het een situatie van eerste toelating betreft zoals in casu, waarbij aan de verzoekende partijen geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, geen inmenging is en geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Wel moet dan volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggen individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad wijst erop dat de in casu bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, hen niet oplegt zich elk naar hun land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De aanvraag om machtiging tot verblijf kan immers worden ingediend bij de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partijen hebben met hun loutere bewering dat zij elkaar niet kunnen vervoegen in hun respectievelijke landen van herkomst omdat zij over een andere nationaliteit beschikken, bewering die zij verder op geen enkele manier staven, niet aannemelijk gemaakt dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan om hun gezinsleven elders voort te zetten.

Bovendien wisten de verzoekende partijen of dienden zij te weten dat hun situatie ten aanzien van de immigratieregels zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het Hof heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 bestaat (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

Gelet op het voorgaande tonen de verzoekende partijen met hun betoog niet aan dat de beoordeling door de verwerende partij van de afwezigheid van buitengewone omstandigheden die zouden kunnen verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk kan gebeuren met een onwettigheid behept is, en maken zij geen schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

De verzoekende partijen menen verder dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden doordat de verwerende partij bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, afwijkt van de achterliggende filosofie van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Om die reden achten zij eveneens het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft inderdaad op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij het hierboven reeds aangehaalde arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

De verzoekende partijen gaan er echter aan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (ex tunc) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet afdwingbare beleidslijnen of een achterliggende filosofie.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor een vreemdeling die de toepassing verzocht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet er mocht van uitgaan dat indien zijn aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk contra legem gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partijen gaan verder in hun betoog dat zij duurzaam lokaal verankerd zijn, hetgeen in de regeringsinstructies van 19 juli 2009 een belangrijk element is. Bovendien menen zij dat zij zich als echtgenoten met een verschillende nationaliteit afkomstig uit landen die hun gezinshereniging niet toelaten, in een prangende humanitaire situatie bevinden, meer bepaald in de situatie beschreven in punt 2.5 van de voornoemde regeringsinstructies, waarin geen buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond.

Uit de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad van State blijkt echter duidelijk dat eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden, alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid. Het feit dat de instructies het mogelijk maakten om de wet opzij te zetten wat betreft het moeten aantonen van de buitengewone omstandigheden, was precies de reden waarom de Raad van State de instructies niet conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet achtte en daarom de instructies vernietigde. Elementen van duurzame lokale verankering vormen in principe geen buitengewone omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken de aanvraag in het buitenland te doen. Een prangende humanitaire situatie dan weer wel, in de zin van bijvoorbeeld de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst,

vervolging in het land van herkomst, of ernstige ziekte, doch de verzoekende partij heeft geen dergelijke elementen opgeworpen in het kader van deze procedure. Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat het gegeven dat de bovenvermelde instructies vernietigd werden door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Dit is wat de verzoekende partij lijkt te begrijpen onder de achterliggende filosofie of het regularisatiebeleid. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een bindende regel en mag geenszins verward worden met door de verzoekende partij positief afdwingbare rechten. Deze aangekondigde gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken. Bovendien werd, gelet op de voorgaande bespreking, door de verzoekende partijen niet aannemelijk gemaakt dat gezinshereniging niet mogelijk zou zijn in hun respectievelijke landen van herkomst.

Waar de verzoekende partijen hierin eveneens een schending zien van het non-discriminatiebeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, stipt de Raad aan dat het non-discriminatiebeginsel en de geciteerde grondwetsartikelen vereisen dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. De verzoekende partijen laten echter in het geheel na in concreto aan te tonen met welke personen zij zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, die wel in toepassing van de vernietigde instructie werden geregulariseerd. Hoe dan ook dient gesteld dat uit een eventuele verkeerde toepassing van de wet in eerdere zaken geen recht kan worden geput op de herhaling van die onwettigheid, ook niet met verwijzing naar het non-discriminatiebeginsel (naar analogie RvS 16 september 2014, nr. 228.370).

Een schending van het vertrouwensbeginsel, noch van het non-discriminatiebeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan worden aangenomen.

De verzoekende partijen achten verder het evenredigheidsbeginsel geschonden omdat de verwerende partij geen afweging zou gemaakt hebben tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten vervat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar arrest nr. 58.969 van de Raad van State van 1 april 1996 en naar hun gezins- en familieleven in België. Zij herhalen dat het bijzonder moeilijk is om samen naar een van hun beider land van herkomst te reizen teneinde daar samen hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, en stellen dat van hen evenmin kan worden verwacht voor een onbepaalde duur gescheiden te leven en hun recht op gezinsleven niet te kunnen uitoefenen.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Dit beginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In het arrest van de Raad van State waar de verzoekende partijen naar verwijzen, meende deze dat het evenredigheidsbeginsel was geschonden door te vereisen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in Iran zou gebeuren door de betrokkenen die de ouders waren van twee zonen en een dochter, allen erkende vluchtelingen in België. In die zaak volgde de Raad van State de verzoekende partijen in hun pleidooi dat het vervullen van de formaliteit een onevenredige inmenging betekende in het gezinsleven, nu waarschijnlijk de ouders van hun kinderen en kleinkinderen zouden gescheiden worden en het vervullen van die formaliteit voor de ouders evenmin zonder gevaar zou zijn nu zij zouden verantwoordelijk kunnen geacht worden voor de erkenning van hun kinderen als vluchteling, hetgeen door het Iraanse regime als verraad wordt beschouwd. De Raad meent dat in casu de feiten niet vergelijkbaar zijn met de feiten die door de Raad van State als een onevenredige inmenging in het gezinsleven werden beschouwd. In casu werden immers geen veiligheidsargumenten concreet gemaakt. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partijen, nu zij uitdrukkelijk stelt dat een terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat tot het recht op een gezinsleven en dat betrokkenen bovendien niet hebben aangetoond dat zij in Tunesië of Kazachstan geen gezinsleven kunnen leiden. De Raad wijst op de voorgaande bespreking, waaruit blijkt dat de

verwerende partij terecht kon oordelen dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben aannemelijk hebben gemaakt die erin zouden bestaan dat het voor hen bijzonder moeilijk is samen naar een van hun beider landen van herkomst te reizen. De Raad wijst er tenslotte op dat een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur zoals het evenredigheidsbeginsel in geen geval toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde zoals de vereiste van het bestaan van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waaraan in casu niet werd voldaan.

De door de verzoekende partijen geponeerde disproportionaliteit tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partijen zullen worden geconfronteerd bij een terugkeer en de doelstelling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden weerhouden. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De kritiek van de verzoekende partijen gegrond op het redelijkheidsbeginsel valt samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel, zodat met verwijzing naar het bovenstaande geen schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU